

Dede zondag paastijd A

Hand. 2, 14. 22 - 33

1 Petr. 1, 17 - 21

Lc. 24, 13 - 35

De verrezen Heer herkennen 'onderweg' en 'aan zijn tafel'

Wij kunnen ons soms wel herkennen in de moedeloze leerlingen bij het begin van het verhaal. Ook wij ervaren wel eens twijfel en ontgoocheling. Want onze verwachtingen komen niet allemaal uit. Wij zijn ontmoedigd over wat er gebeurt rondom ons of in ons: over de kinderen die anders evolueren dan we hadden gedroomd, over een relatie die is verbroken na teveel misverstanden, over een zinloze oorlog die toch weer is losgebarsten, over onze lauwheid of de fouten die wij steeds opnieuw maken, over het gedrag van sommige verantwoordelijken van onze Kerk. "Wij, wij hadden nochtans zo gehoopt!"

Op een moment van diepe ontmoediging vluchten wij meestal weg van de plaats van de mislukking, zoals die leerlingen uit Jeruzalem. Maar te midden van onze ontgoocheling en onze vlucht komen ook wij soms een onbekende tegen die een stukje meeloopt op onze levensweg. Omdat wij zozeer bezig zijn met onze eigen miserie zijn onze ogen eerst verhinderd iets nieuws te zien. Maar hij spreekt ons aan. Het is altijd iemand die bescheiden is, die zich niet opdringt, maar die op de eerste plaats tijd heeft om in een vertrouwelijk gesprek naar ons te luisteren, vooral dan naar onze ontgoochelingen.

Maar het is ook iemand die ons stilaan wat inzicht geeft, die een correctie of andere zienswijze durft voorstellen, iemand die hoop en perspectief biedt. "Hij ontsloot voor hen de Schriften." De onbekende meestapper stelde de Emmaüsgangers voor in de Bijbel te gaan zoeken en daar een inzicht te vinden bij hun grote ontgoocheling, nl. Jezus' dood. Ook wij kunnen over onze levenservaringen het best de Schrift lezen en herlezen en er vooral uit leren dat het lijden en de dood van iemand die op God vertrouwt, niet voert naar de totale ondergang, maar naar een nieuw leven bij Hem, dat de dood dus een doorgang is naar de verrijzenis.

Toen begonnen hun ogen open te gaan, maar vooral hun hart. "Was het niet hartverwarmend, zoals Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot?" De onbekende deed alsof hij verder moest gaan en zij vroegen Hem: "Blijf bij ons, want het wordt al laat!" Is het ook bij ons al niet gebeurd dat wij de indruk kregen dat de Heer Zich op een bepaald moment van ons wat scheen te verwijderen, misschien juist opdat in ons hart het verlangen zou ontstaan om Hem terug te roepen en Hem bij ons uit te nodigen? "Blijf bij ons, Heer!"

In de intimiteit van een vriendschapsmaal herhaalde de onbekende gast dan Jezus' gebaar: wat brood breken en delen, Zijn teken van Liefde die zich geeft. En toen herkenden zij dat de Heer Zelf bij hen was geweest, "onderweg" en daar "aan hun tafel", even, maar heel intens. Alle paasverhalen proberen een antwoord te geven op de vragen die de eerste christenen zich stelden over de verrijzenis: "Waar en hoe kunnen wij voortaan de levende, verrezen Heer merkbaar, tastbaar zien en ontmoeten?" Daarop antwoordt het verhaal van de Emmaüsgangers vandaag: "Onderweg", en vooral "aan Tafel"! Daar ontmoeten wij Jezus... dezelfde Jezus, maar dan wel met een heel ander lichaam dan vroeger. "Onderweg" in de bemoediging van een onbekende die ons, ondanks onze ontgoocheling, een woord van God op ons leven leert leggen om het beter te verstaan. En dan zeker in de Eucharistie, in de kleine geloofsgemeenschap "aan Zijn tafel", waar wij in het breken van het brood de kracht vinden om op onze beurt, in Jezus' Naam, belangeloos-dienende mensen te worden. Dit is de nieuwe manier waarop de verrezen Heer voortaan onder ons aanwezig is. "Zij herkenden Hem bij het breken van het Brood."

Bij de Communie biedt de priester ons de Hostie aan. en zegt : "Lichaam van Christus! En hij kijkt daarbij op naar de Hostie en terzelfder tijd naar ons. "Dit is het nieuwe, het verrezen Lichaam van de Heer!" En wij antwoorden daarop duidelijk: "Amen!" dat wil zeggen: "Ja, het is zo! Ik geloof het echt!" In de mate dat wij Hem "opeten" Zijn belangeloze Liefde in ons opnemen, worden wij Zijn Lichaam. Zoals Augustinus zei: "Christen, word wat je ontvangt!" De verrezen Heer leeft zichtbaar, merkbaar, tastbaar, lichamelijk dus, daar waar gelovigen hun liefde breken en delen om zo voor deze wereld "Lichaam van Christus" te worden.

"Zij stonden onmiddellijk op en keerden terug naar Jeruzalem", daar waar de jonge kerkgemeenschap aan het groeien was, rond Petrus en de andere leerlingen. Wij, leerlingen van Jezus, zijn soms op de dool of op de vlucht, maar regelmatig worden wij door enkele zachte uitnodigingen van de Heer, teruggebracht naar de plaats waar Hij ons eigenlijk nodig heeft om Zijn liefdesgemeenschap in onze wereld mee op te bouwen. De opdracht van dit belangrijke paasverhaal is dus: vanuit de Eucharistie steeds opnieuw terug naar de plekken waar een concrete liefdesgemeenschap rond Jezus wordt gevormd. Want wie de Heer eenmaal aan zijn tafel heeft ontmoet kan niet anders dan getuigen dat Hij werkelijk leeft, dwz. dat de liefde toch sterker is dan elke ontgoocheling of wanhoop. Maar alleen houden wij dat nooit vol. Daarvoor hebben wij anderen rond ons nodig die vanuit dezelfde bezieling leven en Kerk vormen.

"Heer, Gij hebt hier voor ons reeds de Schrift ontsloten.

Blijf nu bij ons en breek aan onze tafel het brood dat ons Uw kracht geeft,
om straks van hieruit op weg te gaan naar de plaats waar Gij ons nodig hebt
om Uw verrezen Lichaam te laten groeien in Uw liefdesgemeenschap
midden in onze wereld van vandaag.

Amen!"

Pater Frans s.j.